

Aarhundrede bleven forstærket. Naar det nu er vist, at Kirken har en mangehundredaarig Hævd paa dette Kirkegods, er det dog aabenbart, at Staten ikke kan ansee sig beføiet til, uden nogen foregaaende Undersøgelse, at inddrage det, uden engang at kalde det Samfund, der har Hævd paa Nytten og Brugen af det, til at afgive Erklæring om, hvad Ret det mener at have derover. Jeg mener, at det vilde være høist urigtigt at give denne Lovbestemmelse uden at tage nogetsomhelst Hensyn. Man faaer et Indfald, og saa gjør man det plubseligt til Lov, og det i en Hast endnu i samme Session. Der er et Land, der kjender meget godt, hvorledes den rette constitutionelle Fremgangsmaade bør være, og naar der opstaaer et tvivlsomt juridisk Spørgsmaal, da anseer Parlamentet — det er nemlig England, jeg mener — det ikke for under sin Værdighed at lade Kronjuristerne afgive Erklæring om det juridiske Punkt. Skulde det da være under den danske Rigsdags Værdighed at tilraade, at lade Landets Høiesteret komme til at afgive sin Betænkning over det juridiske Spørgsmaal, der knytter sig til denne Sag. Naar en saadan Betænkning var afgiven og gif Kirken imod, kan man være overbevist om, at denne med langt større Hengivenhed vilde høre sig, fordi den da maatte troe at have havt Uret. Men gif den Kirken med, troer jeg, at Rigsdagen ogsaa vilde respectere en saadan Betænkning med Hensyn til det Juridiske i Sagen, ligesom der er mange Exempler paa, at Parlamentet har taget saadanne Hensyn. Jeg troer virkelig, at der er et juridisk Punkt af tvivlsom Natur, og som maa adpære os imod at afgjøre dette Spørgsmaal i Hast og en passant. Der er større og betydligere Hensyn at tage, end at det skal afgjøres i en flyvende Hast.

Da ikke flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Man gif dernæst over til den anden Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af

Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1859—60*).

Beskyldning: Med Hensyn til det foreliggende Forslag skal jeg erindre om, at det ærebe Thing har vedkjendt sig den Grundsætning, at det ikke var hensigtsmæssigt ved en Tillægsbevilling at tage Bestemmelse om Udgifter, som have fundet Sted i et tidligere Finantsaar. Jeg udhæver dette, fordi der i det foreliggende Forslag er forfjellige Poster, som komme ind under dette Punkt. Imidlertid har jeg dog opfattet dette saaledes, at naar Pengebevillingen angik en for sig bestaaende Gjenstand — om jeg maa udtrykke mig saaledes — kunde der forsaavidt ikke være Noget ibrødt for at bevilge det. Jeg har kun antaget, at Principet var det, at forsaavidt Udgiften forekom paa en Konto, hvor man egentlig ikke havde Oversigt over den enkelte Udgift uden at undersøge den hele Konto, var det ikke hensigtsmæssigt at bevilge en saadan Post igjennem en Tillægsbevilling. Saavidt jeg har opfattet de Poster, som findes i dette Lovforslag og angaae tidligere Aar, og som ikke ere saa ganske saa, troer jeg ikke, at der er Noget, som ikke vedrører for sig afsluttede Poster. Der kan kun være Tvivl med Hensyn til Bygningsarbejder, hvortil der paa flere Steder er forlangt Tillæg; men det forekommer mig, at disse Forlangender gaae ud paa saadanne Arbejder, som ligge udenfor Planen. Søvrigt skal jeg ikke gaae ind paa Enkeltighederne; jeg antager, at det ligger udenfor Landstinget. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at der ved § 2 er ubeladt en Post til et Beløb af 643 Rd. 1 f., som angik Godtgjørelse til de bekværterede Kjøbstæder for ordinaire Indquartering i Byen Aalborg. Jeg skal ikke gaae ind paa nogen videre Betragtning deraf, medmindre jeg dertil skulde blive foranlediget. Jeg skal kun tillade mig det Spørgsmaal til den meget ærebe Indenrigsminister, om han vilde ansee sig forpligtet til at ubetale denne Sum af 643 Rd. 1 f., naar Byen Aalborg ved Domstolene vandt Sagen, og dens Fordring i saa Henseende blev kjendt gylbig.

*) Lovforslaget findes i Anh. A Sp. 985.